

Beirniadaeth. 2il Sbectol posh – Y Golau Pell. Stori aeddfed yn cynnig neges bwysig i ni am fywyd a phwysigrwydd dilyn ein breuddwydion. Roedd dehongli gwreiddiol ac effeithiol o'r teitl. Ysgrifennwyd y cyfan mewn iaith naturiol a chyfoethog gyda disgrifiadau gwych a chystrawennau amrwyiol, effeithiol dros ben. Roedd hwn yn ddarn a oedd yn eich hudo a'ch cyfareddu. Llongyfarchiadau.

Cystadleuaeth Maldwyn

Blwyddyn 9 – 10

Ffugenw Sbectols posh

'Y GOLAU PELL'

Un tro, mewn pentref cysglyd yn swatio ymhlith bryniau tonnog, roedd bachgen ifanc o'r enw Daniel yn byw. Roedd wedi cael ei swyno erioed gan awyr y nos a'r sêr a oedd yn pefrio uwchben. Bob nos, byddai'n sylu ar yr ehangder helaeth, gan freuddwydio am yr anturiaethau a oedd yn ei ddisgwyl y tu hwnt i'r pentref.

Un noson, wrth i Danel orwedd ar y glaswellt, a'i lygaid yn sefydlog ar y sêr, sylwodd ar olau rhyfedd yn y pellter. Roedd yn wahanol i unrhyw seren a welodd erioed o'r blaen. Roedd yn symudliw â llewyrch arallfydol, gan ei alw i ddilyn ei hesiampl.

Wedi'i gyfareddu ac yn llawn ymdeimlad o ryfeddod, penderfynodd Daniel gychwyn ar daith i ddarganfod ffynhonnell y golau pell. Paciodd fag bach gyda chyflenwadau, ffarweliodd â'i deulu, a chychwyn i'r anhysbys.

Wrth i Daniel fentro ymhellach i ffwrdd o'r pentref, tyfodd y golau yn fwy disglair, gan ei arwain trwy goedwigoedd ac ar draws afonydd. Roedd fel pe bai'n dawnsio ac yn pefrio, fel petai ganddo fywyd ei hun. Dilynodd Daniel ei llewyrch tyner, ei gyffro yn adeiladu gyda phob cam.

Trodd dyddiau yn wythnosau, a throdd wythnosau yn fisoedd, ond ni chollodd Daniel olwg ar y golau pell. Daeth yn seren arweiniol iddo, gan ei arwain trwy anialwch helaeth, mynyddoedd aruchel, a dyffrynnoedd gwyrddlas. Ar hyd y ffordd, daeth ar draws dieithriaid caredig a gynigiodd loches iddo a rhannu straeon am eu hanturiaethau eu hunain.

Trwy holl hwyliau ei daith, darganfu Daniel wir bŵer dyfalbarhad a'r cryfder sydd ynddo. Gorchfygodd heriau, wynebodd ei ofnau, a dysgodd ymddiried ynddo'i hun.

Yn olaf, ar ôl taith hir a llafurus, cyrhaeddodd Daniel ffynhonnell y golau pell. Er mawr syndod iddo, cafodd ei hun yn sefyll ar ymyl rhaeadr syfrdanol, yn rhaeadru i lawr i werddon gudd. Symudodd y dŵr gyda'r un llewyrch etheraidd â'r golau pell, gan greu golygfa hudolus.

Yn y foment honno, sylweddolodd Daniel fod gwir harddwch y golau pell nid yn unig yn ei ffurf

gorfforol, ond yn y daith yr oedd wedi mynd ag ef arni. Roedd wedi ei arwain i ddarganfod rhyfeddodau'r byd a dyfnder ei ddewrder ei hun.

Gyda chalon yn llawn diolchgarwch, dychwelodd Oliver i'w bentref, wedi'i newid am byth gan ei antur ryfeddol. Rhannodd ei straeon gyda'r pentrefwyr, gan eu hysbrydoli i fynd ar ôl eu breuddwydion eu hunain a dilyn eu goleuadau pell eu hunain.

Ac felly, daeth chwedl Daniel a'r golau pell yn chwedl yn y pentref. Roedd yn atgoffa pawb mai'r teithiau mwyaf anhygoel weithiau yw'r rhai sy'n mynd â ni ymhell o gartref. Dysgodd iddynt fod hud yn yr anhysbys, ac y gall dilyn breuddwydion arwain at ryfeddodau annirnadwy.

O'r diwrnod hwnnw ymlaen, daeth Daniel yn adnabyddus fel y " erlidiwr breuddwydion " yn y pentref. Ymroddodd i helpu eraill i ddarganfod eu goleuadau pell eu hunain a'u hannog i gychwyn ar eu hanturiaethau eu hunain. Trefnodd alldeithiau, dan arweiniad tywyswyr profiadol, i archwilio'r byd y tu hwnt i'w pentref clyd.

Ffynnodd y pentref wrth i fwy a mwy o bobl ddarganfod y llawenydd o erlid eu breuddwydion. Daeth yn ganolbwynt creadigrwydd ac arloesedd, gan ddenu artistiaid, dyfeiswyr ac archwilwyr o bell ac agos. Cofleidiodd y pentrefwyr ysbryd antur, a thrawsnewidiwyd eu bywydau am byth.

Wrth i amser fynd yn ei flaen, aeth Daniel yn hŷn, ond parhaodd ei ysbryd yn ifanc ac yn llawn chwilfrydedd. Parhaodd i syllu i fyny ar awyr y nos, gan ryfeddu at y sêr a fu unwaith yn ei arwain. Roedd yn gwybod bod ei olau pell ei hun wedi cynnau fflam o'i fewn a fyddai'n llosgi'n llachar am byth.

Ac felly, roedd hanes y golau pell yn byw ymlaen, yn cael ei drosglwyddo o genhedlaeth i genhedlaeth. Daeth yn symbol o obaith, gan atgoffa pobl i beidio byth â rhoi'r gorau i fynd ar ôl eu breuddwydion ac i ddilyn y golau arweiniol sy'n disgleirio yn eu calonnau bob amser.

O ran Daniel, cafodd gysur o wybod bod ei daith wedi gwneud gwahaniaeth i fywydau pobl eraill. Efallai ei fod wedi dechrau fel bachgen ifanc gyda breuddwyd, ond roedd wedi dod yn esiampl o ysbrydoliaeth i bentref cyfan.

Ac wrth i'r haul fachlud dros y pentref, gan daflu golau cynnes, euraidd, byddai Daniel yn eistedd wrth y tân, yn rhannu straeon am ei anturiaethau gyda phlant llygaid llydan ac oedolion chwilfrydig fel ei gilydd. Oherwydd yn y straeon hynny, canfu'r pentref nid yn unig adloniant ond hefyd y dewrder i ddilyn eu goleuadau pell eu hunain, gan oleuo'r byd â'u breuddwydion.